

Nový měsíčník
Na chalupě s Terezou Bebarovou
Právě v prodeji!

Jak Dujardin miluje Jelenici

Malé varování: Jelenice sice svým původem spadá mezi francouzské komedie, ale třeba s Četníky by si k jednomu stolu nesedla.

Mírka Spáčilová
redaktorka MF DNES

Natočil ji totiž pověstný výstředník Quentin Dupieux, který si libuje v absurditách, a na ulitlosti Jelenice nic nemění ani fakt, že hlavní roli přijal Jean Dujardin, respektovaný nositel Oscara za Umělece.

V masce filmaře

Hercův lehce prosedivělý hrdina po rozvodu utopí teatrálně své sako a vyrazí do hor, kde si za poslední peníze pořídí vysněnou jelenicovou bundu s trásněmi.

Jako dárek k ní dostane digitální kameru a v omšelém hotýlku zapadlé osady zahájí pod maskou filmaře nový život.

Nebo tu spíše završí svou cestu do blázince. S milovanou bundou totiž láskyplně hovoří - a ona s ním, slíbí jí, že brzy bude jediná na světě, načež se stejných svršků ostatních lidí začne zbavovat metodami jak nákladnými, tak brutálními. „Už nikdy si nevezmu bundu!“ deklamují zmatení komparzisté jeho domnělého projektu.

Že by další Dupieuxova samolibá šílenost?

Nepochybně, i když dvě přednosti ji nelze upřít.

Jednak výkon Jeana Dujardina, jenž se chová jako psychopat převlečený za hvězdu westernové reklamy, jednak přesný obraz obdivné aureoly, jež se v očích prostých smrtelníků váže k filmařské profesi.

FOTO_NAHORU_B-ECN

Zvláště ve Francii; jinde by se asi sotva našla venkovská servírka, která jen tak z vlastní záliby přestříhala Pulp Fiction: Historky z podsvětí, aby zjistila, že když se nevyprávějí „na přeskáčku“, je to docela nuda.

Nejdřív trailer

Spíše než za komedii se dá Jelenice považovat za psychiatrickou diagnózu, jak autora samého, tak jeho

hrdiny, navíc kříženou s krvavou studentskou hříčkou na počest Quentina Tarantina.

Nicméně kamera coby kamufláž, která údajnému režisérovi zařídí slečny i peníze, má stejně trefný základ v realitě jako hrdinovi doporučená, v současné praxi hojně používaná metoda: Nejdřív natoč trailer, na jeho základě pak dostanete prostředky na film.

A když se připočte náhlá řízná pointa, může Jelenice svým zvláštním způsobem i bavit. Jenom člověk musí přijmout režisérovu hru na diletantskou filmařinu včetně barevného tónování.

Nášup pro pokročilé

Na druhé straně divák, který si účelově pěstovanou bizarnost zamiluje, pak může směle postoupit k jiné

mu Dupieuxovu snímku uváděnému právě v tuzemských kinech, k příběhu Moucha v kufru, jehož hrdinové se snaží obří hmyz nalezený v autě vycvičit a zpeněžit. Proti němu se Jelenice může zpětně jevit jako vcelku normální romance.

Jelenice
Francie, 2019

55 %

Osobitá fantasy Nasterea dokáže držet napětí

Vladimíra Šumberová
redaktorka MF DNES

Tajuplná, zapeklitá, s podmanivou atmosférou a neméně vzrušující jako předchozí dva díly.

Taková je Nasterea, pokračování českého fantasy románu Petry Stehlíkové Naslouchač, který se zprvu jako nenápadný úkaz objevil na naší literární scéně před pěti lety a záhy si našel poměrně početnou základnu fanoušků.

Proč? Jde o skutečně promyšlený a pečlivě vystavěný příběh z dystopického, postapokalyptického svě-

ta napsaný vytříbeným, na novotvary bohatým, ale přesto čtivým jazykem.

Na české poměry jde o celkem fenomenální počín, který se směle vyrovná i světové produkci, zvlášť uvážíme-li, že právě u nás v tomto žánru dominují převážně mužští autoři.

Nic předvídatelného

I když vás mohou napadnout nejrůznější podobnosti s jinými, na první pohled nesourodými dobrodružnými díly, jako je Hra o trůny, Star Wars, Aquaman nebo japonský animovaný film Cesta do fantazie, až už

jde o inspiraci vědomou, či zcela náhodnou, nic to nemění na tom, že jde o svěbytný příběh v opravdu jedinečných kulisách protkaný mnoha vlivy, jejichž původ bychom mohli hledat klidně i v historii hornictví (či nevolnictví) u nás.

Pravda o legendě

Vládnoucí třída z nížin utlačuje a zneužívá původní obyvatele Duvalského pohoří, sklenaře, kteří jim díky těžbě speciálního nerostu - sklenitu - zajišťují nejen nezvykle dlouhý život, ale i bezpečí před štiem oddělenou a jedovatými plyny zamořenou druhou částí země. Pro-

střednictvím obrazotvorného vyprávění hlavní hrdinky Ilan, obdařené nadáním, jehož síla se pozvolna ukazuje, je čtenář zasvěcen do dějin tohoto světa. Postupně pak knihu za knihou odkrývá, že nejsou zdaleka tak černobílé, jak se zdá.

Třetí část ságy odhaluje mnohá další tajemství, včetně pravdy o legendárních pětadvaceti bojovnících, kteří strážejí svět před nebezpečím vycházejícím zpoza štítu.

Plánuje pět dílů

Vyprávění není uspěchané, přesto je napěchované událostmi, v nichž je prostor k vykreslení osobností hr-

dinů i jejich často komplikovaných vztahů, postojů a rozhodnutí. Nic není laciné, předvídatelné nebo snad prvoplánové, ačkoli někdy se to zamotává až příliš a občas nemusí události úplně dávat smysl, což je v rámci svého literárního druhu omluvitelné.

Stejně jako skutečně překvapivé rozuzlení, které zanechává jen spousty dalších otázek. O této sérii rozhodně ještě uslyšíte. A nejen proto, že jde o plánovanou pentalogii.

Nasterea
Petra Stehlíková

85 %

Jaroslav Rudiš podepíše Winterberga. Foto: Michal Růžicka, MAFRA

Foo Fighters na tanečním parketu uklouzli a spadli

Jindřich Göth
redaktor MF DNES

Jsou desky dobré, výborné, klasické, špatné, bizarní a také totálně zbytečné, u nichž si lámete hlavu, proč vznikly. Právě takovou je Hail Satin, kterou natočila kapela Foo Fighters, skrytá pod pseudonymem Dee Gees.

Narážka na Bee Gees není náhodná, polovinu alba tvoří coververze pěti hitů této kapely, konkrétně You Should Be Dancing, Night Fever, Tragedy, Shadow Dancing a More Than a Woman.

Na druhé půli desky už Foo Fighters svlékli sedmdesátkový outfit, odstranili z tanečního parketu disco koule a nabízejí živý záznam pěti

skladeb z předchozího alba Medicine At Midnight.

Vtip s otřepanou pointou

Nejprve k té diskotéce. Až na občasné kytarové přístrojení se předělávky dost věrně drží původních verzí, včetně falzetů a dobové atmosféry, takže není jediný důvod, proč nesáhnout po originálu.

Foo Fighters je mohli uchopit po svém, netradičně, mohli je převrátit naruby, ale nestalo se. Je jasné, že brát to smrtelně vážně by byl nesmysl, ale už při úvodní You Should Be Dancing se vkrádá pocit trapna, jako když vám někdo snaživě vypráví anekdotu, jejíž pointu už několik let znáte.

Nechcete být nezdvěřilí, takže se na konci z povinností uchechtnete,

Předělávky Bee Gees se Daveu Grohlovi nepovedly. Foto: Tomáš Krist

ale v duchu si toužebně přejete, aby hostitel nepokračoval dalším notoricky známým a ometlým fórem. Jenže on bohužel pokračuje.

Prohra s Bee Gees

Night Fever je od originálu takřka k nerozeznání, na Tragedy kapela hrábla trochu ostřeji do strun, ale pořád je to strašně chtěné, křečovitě a k ničemu.

Smysl album nedostane ani na druhé polovině s autorským materiálem. Popravdě, Medicine At Midnight nepatří mezi nejsilnější položky v diskografii Foo Fighters a ani zde předvedené živé verze jeho kredit nezvyšují. Navíc si na sebe kapela trochu upletla bič, když se předtím pustila do křížku právě s materiálem z autorské díly bratří Gibbových.

At už si o skladbách Bee Gees myslíte, co chcete, napsali je skladatelé, na jejichž hlavy múzy snesly všechna možná požehnání ohledně silných melodických nápadů. Z takové konfrontace Foo Fighters nevyhnutelně odcházejí poražení, neboť z jejich písní ještě zřetelněji čpí konstrukt a banálnost, mnohokrát použité vzorce a postupy.

Ne snad, že by David Grohl nedokázal přijít s chytlavou a zpěvnou melodií, ale svěžesti a nadčasovosti Bee Gees se mu nikdy dosáhnout nepodaří. Samozřejmě, místo v hudební historii už má díky účasti na albu Nevermind jistě, ale tam šlo o jinou ligu a jiný sport.

Co na to Kurt?

Už před vydáním Hail Satin se daly

zaznamenat povzdechy, co prý by tomu celému řekl Kurt Cobain. Domnívám se, že nic, toto opravdu není téma k diskusi a Grohl tímto krokem památku Nirvany nijak nepošlapal.

Potíž je v úplné absenci vlastního názoru, nečekaného přístupu k věci. Foo Fighters nikdy nechyběl nadhled, třeba jejich nápadité videoklipy, ale na této desce se ho zoufale nedostává. Nešlo o to, dělat si legraci z disca a Bee Gees, tak laciný přístup k věci Grohlovi podsouvat nechci. Postaví se k těm známým skladbám takhle neosobně ovšem zavání hodně okatým výprodejem.

Hail Satin
Dee Gees

25 %